

LUPTA PENTRU TELEFONUL MOBIL

Era una dintre acele zile tipice de noiembrie: gri și rece. În plus, mai și ploua. Nu foarte tare, dar continuu.

Ben se gândea că zilei acesteia nu-i plăcea nici măcar ei de sine și de aceea plângea. O zi gri care înghițea tot ce era colorat. Asta era o altă cauză pentru care nu putea suferi asemenea momente triste – nu era deci de mirare că îi plăcea să picteze cu culori puternice.

Ben se afla împreună cu Otto, oposumul îngrozitor de

șășiu, în salonul vilei în care locuia familia sa:

De-la-și-până-la-Marele-Munte-Ciripescu.

Mama sa, Florence, aduna mereu duminica întreaga familie la cafea. Așa că mama, tatăl lui Ben, sora lui, Janina, bunica Dolores și el însuși se adunaseră în jurul mesei. Părinții serveau tort vienez de ciocolată și cafea, sora lui și el – cacao, iar bunica Dolores – lichior.

BUNICA
"COOL"
DOLORES

Otto era ghemuit lângă scaunul lui Ben și se uita șășiu în sus, în speranța că va primi și el ceva din tort. În plus, avea un interes arzător pentru noul telefon mobil al Janinei, pe care ea îl primise cu câteva zile înainte și care acum se afla lângă farfuria ei.

Oposumul era înnebunit după orice fel de lucru tehnic, iar acest mobil era într-adevăr **senzațional**. Era cel mai scump model existent pe piață.

E-adevărat că și Ben avea un mobil cu care Otto chiar avea voie să se joace, însă acest telefon avea doi ani și era deja o vechitură.

Otto spera să poată analiza în liniște noul mobil al Janinei. Însă în acest moment era de neatins pentru el. Deocamdată...

– Ben, ce planuri ai săptămâna viitoare? întrebă mama.

Ben o privi iritat. Săptămâna viitoare? Începu să se gândească asiduu. Mama lui avea darul de a gândi mereu cu câteva zile înainte. Viața ei părea a consta din planificare și organizare. Ziua curentă era menită numai pentru pregătirea zilei de mâine.

– Hm, cred că o lucrare la mate, răspunse Ben. Marți? Sau miercuri?

– Crezi? pufni mama sa și se uită la ceilalți, apoi înfipse furculița în tortul nevinovat. Ar fi mult mai bine să știi, fiule!

– Da, da, răspunse el.

Chiar trebuia ca mama lui să-i amintească de asta? Ziua deveni și mai mohorâtă, căci matematica nu era neapărat punctul forte al lui Ben. În general, nu era strălucit la multe materii, în afară de artă, sport și germană.

În acel moment vibră super telefonul Janinei. Ea atinse imediat ecranul.

– O, spuse ea și se retrase pe canapea.

Ben se uită după ea. Cu siguranță era o veste de la una dintre prietenele ei. Toată ziua își comunicau lucruri **infinit** de importante. Cu ce blugi să se îmbrace mâine sau dacă hamsterului îi curgea nasul.

Și oposumul se uita spre canapea și văzu cum Janina scria un răspuns.

– Și, ești bine pregătit? vru mama lui să știe.

– Ce... poftim? întrebă Ben care continua să se uite la sora lui.

– Dacă ești bine pregătit pentru lucrarea la matematică! repetă Florence uitându-se la soțul ei. La ce se tot gândește, Rolf-Rüdiger?

– Cine?

– Păi, el!

– Care el?

– Fiul nostru, pentru Dumnezeu!

Tatăl lui Ben ridică sprâncenele.

– Așa, spuse el și amestecă ceva mai repede în cafeaua lui.

– Ei? insistă Florence întorcându-și privirea spre Ben.

– Mă ocup, mă mai pregătesc, promise el.

– Dacă vrei, pot să te ajut, se oferi bunica Dolores. Mai e ceva din lichiorașul ăsta bun?

Ben îi aruncă o privire recunoscătoare, sări în sus și luă sticla de cristal.

– Ha, ha, va trebui să te mai pregătești, comentă Janina, care revenise la masă. Mobilul îl lăsase pe canapea.

Așa e, în cazul acesta are, în mod excepțional, dreptate, se gândi Ben. Câteodată o invidia pe sora lui pentru că era bună la toate materiile. Și nici măcar nu era o tociară idioată. De cele mai multe ori nici nu trebuia să miște vreun deget pentru ceea ce voia să obțină. **Foarte nedrept...**

– Întrebarea este dacă îți folosește la ceva, continuă răutăcioasă Janina.

Ben se făcu că nu aude și luă o gură de cacao. Probabil că într-o jumătate de oră era salvat și avea voie să se ducă în camera lui, iar apoi...

Zâmbi în sinea lui. Apoi avea să le facă o vizită celor doi wupi din podul casei. De-abia aștepta asta! Cu siguranță că Triximixi și Cameo puseseră iar ceva palpitant la cale.

Și Otto trebuia, desigur, să meargă cu el. Ben se uită în jos pentru a-i face pe ascuns cu ochiul.

Dar ia stai, unde era oposumul?

Se auzi un strigăt.

— Asta-i culmea! vociferă Janina arătând spre canapea.

Acolo stătea un anumit oposum șășiu care tot apăsa pe mobilul ei.

— Ia-ți etichete de pe el! țipă Janina, se

năpusti spre canapea și încercă să-i smulgă mobilul lui Otto.

Însă acesta se agăță de el.

– Mi-a deschis WhatsApp-ul și se uită la poze! Asta nu se poate! zbieră fata. Bestie, dă-mi mobilul!

Otto bolborosea și chicotea, dar nici nu se gândea să-i dea noua sa jucărie. Se făcu ghem, acoperind telefonul și apărându-și prada.

– Îmi vreau mobilul! țipă Janina apucând animalul și zgâlțâindu-l.

Ben nu-și putu stăpâni un rânjet. Cu siguranță, Janina se gândea că Otto se juca întâmplător cu mobilul ei. Ea nu știa că oposumul era în realitate un **wupi șiret!**

Acum, Otto o luă la fugă cu mobil cu tot. Sări pe o perdea și se cățăără fulgerător pe ea, lăsând urme vizibile cu ghearele sale.

– Asta e prea mult! E din mătase! protestă Florence.

– Da, dar are cel puțin 20 de ani, iar culoarea e îngrozitoare, strigă bunica Dolores râzând.

– Nu-mi pasă! șuieră Florence. Ben, oprește bestia!

Ben încercă, dar nu avu niciun succes. Otto intrase între timp în panică, pentru că era urmărit de o tânără de 12 ani, capabilă de orice pentru că i se furase ce avea ea mai scump.

— Asta nu, hotărî
Janina și smulse perdeaua
de mătase.

— Dumnezeule! se văită
Florence.

Însă Otto reușise în
ultima secundă să se prindă
de galerie. Se deplasă pe ea
până ajunse în cealaltă
parte, unde folosi coarda
de la perdea drept liană
și se avântă pe pervazul
șemineului, pe care
erau tot felul de poze și
amintiri. Printre ele și
urna cu cenușa bunicului
Willibald, soțul decedat al
bunicii Dolores.

Fără să vrea, oposumul o atinse
cu coada, iar urna începu să se
clatine și căzu pe gresia din fața șemi-
neului spărgându-se în **mii de
bucăți.**

– O să mor! strigă Florence.

Bunica Dolores își mai puse niște lichior.

– Ba n-o să mori. Iar Willi nu se mai poate supăra pe tine.

Janina sări peste cioburi și zbură literalmente spre oposum.

Otto făcu un salt larg în aer, aterizând pe lampadarul de deasupra mesei. Locul era sigur și putea să se ocupe de mobil fără să fie deranjat.

– Dă-te imediat jos de acolo! se rățoi Janina la el.

Nicio reacție.

– Rolf-Rüdiger, da' fă și tu ceva! îl apostrofă Florence pe bărbatu-său.

– Ce vrei să fac? Să chem pompierii? zise el, ridicând din umeri.

Florence își dădu ochii peste cap.

– O scară ar fi mai bună.

Asta nici nu mai era necesar. E adevărat că Otto cântărea doar vreo 5 kg, dar aceste kilograme au fost de ajuns ca să suprasolicite diblul învechit cu care era prins lampadarul. Din tavan începură să se audă niște trosnete și pocnete foarte dubioase.

– Atenție! strigă Ben.

Toți își traseră scaunele în spate.

De-abia apucase să rostească acel cuvânt, că lampadarul căzu pe masă, în tortul de ciocolată, și se sparse în mii de bucăți, la fel ca urna bunicului Willibald. Din fericire, nimeni nu a fost lovit de vreun ciob.

Ben se apropie încet de masă.

– Otto? întrebă el încet.

Oposumul zăcea întins pe spate în mijlocul tortului, strângând mobilul în lăbuțe. Ochii îi erau închiși.

Ben simți că stomacul i se strânge.

– Otto? întrebă încă o dată, mai mult mârâind.

Era oare prietenul lui... **nu, te rog, nu**, asta nu era posibil! Poate că Otto doar se prefăcea, spera Ben în sinea lui. Asta știa să facă oposumii atât de bine, încât în America apăruse și o vorbă: „Joaca de-a oposumul“.

Janina se apropie din partea cealaltă și vru să smulgă mobilul dintre labele lui Otto, lucru care însă nu se dovedi prea ușor, căci oposumul îl ținea foarte bine.

Ben respiră ușurat. Micul său prieten **trăia!**

Otto deschise ochii și schiță un fel de rânjet.

Janina trase încă o dată de proprietatea ei, reușind să o recucerească.

– Bleah, e plin de mizerie de la tort! protestă ea.

Oposumul se ridică din tort, sări de pe masă și își linse blana.

Florence se uită scârbită la el.

– Așa nu se mai poate, Ben, spuse ea pe un ton aspru.

– Total corect, aprobă Janina. Acest animal îngrozitor trebuie să dispară odată! Pute, e urât, e șasiu și, ce-i cel mai rău, fură telefoane mobile.

Cu fiecare jignire, oposumul se făcea tot mai mic.

Lui Ben nu-i venea să-și creadă urechilor. Otto nu puțea și nici nu era urât. A vrut să protesteze, însă sora lui nu terminase încă.

– Bestia trebuie să dispară de aici. Cel mai bine ar fi s-o trimitem la un adăpost de animale! ceru ea.

